

Και περί τούτων ήναψε δεινότητα άγών,
κι' ο Καββαδίας, πούγει μετ' ου Στάη λούτσα,
έκ τούτων έσυμπεραν περί τών νακαρών
πώς είχαν φάει τής έλρατις κι' άρπασαν τά κουκούτσα.

'Οποια και για τής έλρατις συζήτησις δεινύ...
και πάλι πονοκεφαλουν ή χάραξι ή τραχις,
έν τούτοις έμας μ' έλ' αυτά γνωστον διν θά γενή
άν ήσαν Σαλωνιτικαίς ή Καλαματιναίς.

Φαντάσου, Περιλίτο μου, πού φήνασι με πόνους,
ένα κουκούτσι τής έλρατις νά ζή χιλιάδες χρόνους,
και σύ, Ρωμηός πολεμιστής με ναργιλί μαρμπούτι,
νά γίνεσαι σαν τόν πηλό,
κι' άπ' τού μεγάλο σου μαζάλο
νά μην εύρίσκεται στυρι και τόσο δά κουκούτσι.

Λοιπόν και πάλι χαίρετε, σκιρτώντες σκελετοί,
κι' έλατε νά σας ράνωμε καμπόσα κοματι.
Γι' αυτό τού πανηγύρι σας εκ μίστις σάδ συγγαίρω
και μ' όλους λαμπαδηφορο και σας καλημειώω,
κι' επιθυμούσα κι' ήθελα, βρι Περιλή, νά ξέρω
άν, όταν γίνης σκελετός, 'μπορώ νά σι γνωρίζω.

Παραπολλά 'στους ζωντανούς όμηλας άπ' τή κάρη,
τάρα θά 'πώ και 'στους νεκρούς και θά τους έντριγάριω.
'Αμμί γυρίζομε και σεις, πού πάντα νύκτα μέρα
κοιμώσασ' είδα πέρα,
τι μασκαράδες άσαστε και παστρικά τσανάκια...
Ξέρω πολλούς, πού 'στη ζωή τά 'κάναν πλακακία,
Ξέρω πολλούς, πού 'στη ζωή με τήν άμάκα 'δρασανε,
κι' ύστερα σαν άπέθαναν για δίκαιο 'πέρασαν.

Σταθθετε 'μπρός μου νά σας 'δώ,
και ξέρω τούσας άπ' είδα,
πού 'ταίριαζε 'στά μούτρα των μελάνι τής σουπιας,
κι' ο θάνατος τούς 'έβαλε μ' χρώματ' άνθρώπις.

'ΕΙ Περιλίτο, καθαρχα, περιτριμια τής σφαιρας,
πρωγων ιδρωτα βουαίνε, πρωγων ιδρωτα κινε,
κι' ο θάνατος επεικειής μοιράζει ο' όλους γέρας,
θααρτις πώς τής 'Απόκρας 'Ελληνοδίκης είναι.

Για 'δεις αυτόν τόν σκελετό... γυρίζεις τίνας νάναι;...
για κύττα τά σαχόνια του... νομίζεις πώς πεινάει...
Πάρε τού κεραλάκι του για νά τού κινή χύτρα,
τι σκελετός τρέ ντίστηγι, περικομφος, φωατος,
μά πρόσσε μη και νεκρός άρπάξη καμμά λούτρα
του βρωμερού σου κρέατος, σαν Σάλλοα 'Εβράτος.

Βλέπε κρανια, Περιλή... πούων γάναι; τρεχα ρώτα...
κι' αν είναι σήμε' αδειανά νάσαν γεμάτα πρώτα;
Κι' αν είχαν κάτι πρό πολλού,
όμως αυτό τού κάτι τι
ούσια νάτανε μαζάλο,
κάν κοπριά, κάν κορφετι;

'Η μία σκιά, Περιλή, γεννή τήν άλλη σκιάν,
κι' ο δικαίος δολλογισμός βλαπτει πολύ τήν ψήνιν.
Κύττα...διν έχου' άφτερο, διν τους βρωμάκουν ρύποι...
τί νά τού κινή τού μαζάλο;...καλλίτερα νά λείπη...

τόσο 'λιγώτερο θά 'βρούν νά φάνε τά σκουλήκια...
μά 'ξίχασα, χρειάζεται για τά μασκαράληκια.

Π.—'Εγώ, καυμίνε Φασουλή, μίς 'στές ζωής τού ρεύμα
διν θέλω και πολύ μαζάλο...μου φράνει τούσιν πνεύμα,
ώστε νά μασκαρεύομαι καθ' όλον μου τόν βίον
καθ' πρώτος τής 'Επιτροπής νά πέρνω τού βραβείον,
και 'στου θεάτρου τούς χορούς νά κομφοτισκοτώνωμαι
και σαν πειράζω μασκαράς νά μην ζυλοφορτώνωμαι.

Φ.— 'Ακουσε θρήνον παρεκεί,
θααρρ' πώς κλαίνε μερικοί,
και γράφετε 'στό μάργαρον τού κατηρής και κρύον
πώς τούκανε ψυχρότερον ή χύσις τών δακρύνων.
Μά κύτταξ...κυλόνται λευκόν μνημάτων λίθοι,
και φαίνονται χορεύοντα γυμνά σκελεθρών πλήθη.

Μοιρολογίστρις 'πίσω των στριγγίλλουν ζεμαλλιάραις,
μά 'δεις κι' εκείνα, 'δεις κι' αυτά
τά ντεκολτέ τά ζηλευτά,
και τών χορών τής ζωντανής θυμήςου κοκκαλιάραις.
Θααρρής πώς ήλαχε κι' είδα 'στό γλέντι τού μεγάλο
νά κάνουν δυνατό σουζι και 'στών νεκρών τού μαζάλο.

Π.—Και διν 'μπορούσαν τάχα τής σφαιρας οι βροτοι
νά τούσας σαν άναίσθητοι κοκκαλω σκελετοι,
και δίχως νάχουν όργανα μοναχα νά κινούνται,
μ' έτσι ποτέ για τίποτα νά μην παραπονούνται;

'Ας ζούσα τίποτος σκελετός τούλάχιστον εγώ,
μ' σφάρος φιλοπόλεμον ποτέ νά μη σφριώ,
νά μη φανίζομαι για σας Ρωμηοί συμπατριώται,
και γάρο τά σαχόνια μου ν' άνοιγω ποτέ ποτέ
για νά γελώ με τόν καλό και με τόν πρωτοκλήρτη,
τόν βλάκα τόν άληθινό, τόν έζυμνόν τόν ψεύστη,
μ' εκείνους, πού λιγόνονται για θεσαυρούς πλουσίων,
μ' εκείνους, όπου λαχταρούν τού κρέας τής πλησίον...
μ' εκείνους, που σήπορας μανιακούς, νούλοζ νουικτορ φαί'
κομφοτούντας ως κυπαλιούς, εκ μισαλή άν παί
μ' εκείνους, που βωμολόγους ήθίκους,
μ' εκείνους, που πειμνολόγους φαύλους,
και νά κυτάζω σκελετός τού σκελετώδες κρέατος,
πού τούσκαψε τά σωθικά καθόνας μουλαράτος.

Μόνο μιά λύπη κάποτε θα μ' έτρωγε, βρι βρε,
όπου διν όθλα σαν και σας αδεια σελιδη,
για νά 'μπορώ, βρι Φασουλή, νά ρτύνω τόν ντυνηζ,
και πρώτα πρώτα τών Ρωμηών τήν βρωμάκην γωνιά;
πού διν τήν εκαθάρσις κι' ή Καθαρά Δευτέρα,
κι' ή Δόξα τής ή κλασική, σκελεθρου ξηροτέρα,
μ' Καρανάβλους περπατεί
και μ' Καραβαλινίς
σέ λάρυ' από κομοιτι
κι' άράταις καβαλινίς.

Μά τού' άς κάνωμε κι' έμεις 'στους τάρους ένα γύρο
κι' ύστερα νά γυρίσωμε 'στην πόλι νά σι δείρω.

'Αλή Πασάς Τεκενλελή,
Έργον Θωμά Παπαθωμά,
μεστών δυναμεις πολλής,
τού συνιστά παντού θεμα.

